

Arrest

nr. 81 671 van 24 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2011 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-B. LAGAE, die *loco* advocaat W. VAN STEENBRUGGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 17 maart 2011 een aanvraag in bij de Belgische ambassade in Ankara voor het bekomen van een visum type D, met het oog op een hereniging met haar in België wonende zoon.

Op 4 augustus 2011 wordt het visum geweigerd op volgende gronden :

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10 bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15/09/2006, van kracht geworden op 1 juni 2008.

Artikel 10 bis van bovenstaande wet voorziet geen gezinshereniging voor bloedverwanten in opgaande lijn.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van het bilateraal verdrag tussen België en Turkije van 16 juli 1964, goedgekeurd bij wet van 13 december 1976. Verzoekster doet gelden dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), terwijl de *in casu* hoogst toepasselijke norm in de hiërarchie het voormelde bilateraal verdrag is. In deze zogenaamde tewerkstellingsovereenkomst wordt bepaald dat de ouders ten laste van een onderdaan van Turkije via gezinshereniging in bijzondere omstandigheden naar België kunnen komen indien aan een aantal voorwaarden is voldaan. De Turkse onderdaan die zijn ouders naar België wil laten komen moet (i) reeds 1 maand gewerkt hebben in België (ii) nog steeds tewerkgesteld zijn in België en (iii) over aangepaste huisvesting beschikken om de ouder(s) op te vangen. Verzoeksters zoon voldeed ten tijde van de visumaanvraag aan deze voorwaarden. Dit alles werd uiteengezet ten tijde van de visumaanvraag en werd door verzoekster uiteengezet met stukken, waarbij ook de bijzondere omstandigheden in haren hoofde –het feit dat zij na het overlijden van haar echtgenoot in 2008 als alleenstaande achterbleef zonder enige bron van inkomsten- werden aangetoond. De bestreden beslissing, zo besluit verzoekster, is derhalve genomen in strijd met het bilateraal verdrag tussen België en Turkije.

2.1.2. Diegene die een aanvraag indient draagt de bewijslast voor wat betreft de aanspraken die hij meent te kunnen maken. In tegenstelling tot wat verzoekster wil laten gelden, blijkt uit geen van de stukken van het administratief dossier dat zij zich bij het indienen van haar visumaanvraag zou hebben beroepen op het voormelde bilateraal verdrag tussen België en Turkije en dat de stukken die zij bijbracht ter ondersteuning van haar aanvraag tot doel hadden aan te tonen dat was voldaan aan de in de Tewerkstellingsovereenkomst opgenomen voorwaarden tot gezinshereniging. De stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt tonen dit evenmin aan. In tegendeel tonen meerdere stukken van het dossier aan dat zij zich heeft beroepen op artikel 10bis van de vreemdelingenwet. In die omstandigheden heeft verzoekster ten aanzien van de verwerende partij niet aangetoond dat de overeenkomst tussen België en Turkije *in casu* van toepassing was en dat werd voldaan aan de voorwaarden ervan. De verwerende partij kan derhalve niet worden verweten de visumaanvraag niet te hebben getoetst aan de Tewerkstellingsovereenkomst tussen België en Turkije.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekster zich *in casu* niet nuttig kan beroepen op het recht op gezinshereniging vervat in de overeenkomst tussen België en Turkije teneinde de bestreden beslissing onwettig te horen verklaren. Bij de beoordeling van de rechtmatigheid van een administratieve akte kan immers slechts rekening worden gehouden met de gegevens die aan het bestuur ter kennis waren gebracht ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. In die optiek zijn de brieven die door verzoeksters raadsman werden geschreven aan de dienst vreemdelingenzaken nadat haar de bestreden beslissing was betekend en waarbij zij zich wél uitdrukkelijk beriep op de hoger vermelde overeenkomst, evenmin dienstig in het kader van het huidige annulatieberoep. Nu niet blijkt dat verzoekster zich erop heeft gesteund ten tijde van haar aanvraag, is een schending van het bilaterale verdrag niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In het tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1.1. Verzoekster acht in een eerste middelonderdeel het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij enkel een onderzoek heeft gevoerd naar de toepassing van de algemene wet, meer bepaald artikel 10bis van de vreemdelingenwet, terwijl zij de

stukken had moeten onderzoeken in het licht van *“de Tewerkstellingsovereenkomst tussen België en Marokko”* (verzoekster doelt wellicht op de reeds vermelde overeenkomst tussen België en Turkije, zoals is gebleken uit de uiteenzetting van het eerste middel) en voor zoveel als nodig bijkomende stukken had moeten onderzoeken. Aan de hand van de documenten die werden voorgelegd bleek reeds dat verzoekster voldeed aan alle voorwaarden om via deze overeenkomst naar België te komen. Ondanks deze duidelijke feitelijke situatie, zo stelt zij, nam de verwerende partij een automatische beslissing en verwees zij zonder meer naar artikel 10bis van de vreemdelingenwet.

2.2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. In de mate dat verzoekster de verwerende partij verwijt onzorgvuldig te zijn geweest door de visumaanvraag en de daarbij horende stukken niet te onderzoeken in het licht van de Tewerkstellingsovereenkomst, moet in eerste instantie worden gewezen op de bespreking van het eerste middel, waaruit blijkt dat de stukken van het administratief dossier niet toelaten te concluderen dat zij zich ten tijde van haar visumaanvraag had beroepen op deze overeenkomst. Bij de uiteenzetting van het huidige middelonderdeel gaat zij er dan ook aan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop zij zich beroept, ook op haar rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en dat zij hieraan niet heeft voldaan, door een aanvraag in te dienen zonder daarbij te verwijzen naar de overeenkomst waaruit zij rechten meende te kunnen putten en zonder uitdrukkelijk aan de hand van stukken aan te tonen dat aan de voorwaarden van gezinshereniging uit hoofde van die overeenkomst was voldaan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.2.1. In een tweede onderdeel wordt de schending ingeroepen van het *“motiveringsbeginsel, artt. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, samengelezen met de plicht tot motivering die wordt voorzien in art. 21 van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers en van het evenredigheidsbeginsel.”* De bestreden beslissing, zo stelt verzoekster, verwijst nergens naar de Tewerkstellingsovereenkomst, terwijl zij niet kan begrijpen waarom deze overeenkomst niet werd toegepast, laat staan waarom de overeenstemming van haar specifiek geval met de voorwaarden van de overeenkomst niet werden onderzocht. De motivering van de bestreden beslissing is irrelevant, niet pertinent en niet draagkrachtig. Ondanks het feit dat dat verzoekster daarop wees bij brief van 30 augustus 2011 werd door de verwerende partij opnieuw louter verwezen naar artikel 10bis van de vreemdelingenwet.

2.2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Nu reeds bij de beoordeling van het eerste middel werd vastgesteld dat er geen gegevens voorhanden zijn die toelaten aan te nemen dat verzoekster zich bij haar visumaanvraag had beroepen op de meer vermelde Tewerkstellingsovereenkomst tussen België en Turkije, maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij haar aanvraag aan deze overeenkomst en het voldoen aan de bepalingen ervan had moeten toetsen en daaromtrent had moeten motiveren in de thans bestreden beslissing. De aanvraag werd gedaan op grond van artikel 10bis van de vreemdelingenwet, waaromtrent de verwerende partij uitdrukkelijk heeft gemotiveerd dat verzoekster zich er niet kan op beroepen nu deze bepaling niet voorziet in een gezinshereniging voor bloedverwanten in opgaande lijn. In de gegeven omstandigheden is de bestreden beslissing derhalve afdoende gemotiveerd. Een verwijzing naar een na de bestreden beslissing tussengekomen schrijven van de raadsman van verzoekster is, onder verwijzing naar hetgeen reeds onder punt 2.1.2. werd gesteld, niet dienstig, nu dit schrijven dateert van na de bestreden beslissing.

Voorts moet, wat dit tweede middelonderdeel betreft, worden vastgesteld dat niet valt in te zien op welke wijze de motiveringsplicht *“die wordt voorzien in art. 21 van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers” in casu* dienstig zou kunnen worden aangevoerd.

Tenslotte stelt de Raad vast dat in dit middelonderdeel weliswaar reeds gewag wordt gemaakt van een schending van het evenredigheidsbeginsel, maar dat de uiteenzetting desbetreffend in het derde middel wordt weergegeven.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In het derde middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheids- *juncto* het redelijkheidsbeginsel, doordat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing automatisch heeft gesteund op de vreemdelingenwet en niet is aangetoond dat zij het individuele geval van verzoekster afzonderlijk heeft onderzocht. Dit klemmt des te meer nu verzoekster haar aanvraag deed op de Belgische ambassade te Turkije –die zeker op de hoogte is van het bestaan van de Tewerkstellingsovereenkomst- en daarbij een bundel stukken aanleverde omtrent haar situatie en deze van haar zoon.

2.3.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoekster erop dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Andermaal dient erop gewezen dat, nu verzoekster niet heeft aannemelijk gemaakt dat zij zich bij haar visumaanvraag wenste te beroepen op de Tewerkstellingsovereenkomst, de verwerende partij haar aanvraag en de door haar bijgebrachte stukken desalniettemin moest onderzoeken in het licht van deze overeenkomst. Uit het administratief dossier blijkt de aanvraag te zijn gesteund op artikel 10*bis* van de vreemdelingenwet, zodat het geenszins in strijd is met de voormelde beginselen dat de aanvraag werd onderzocht in het licht van deze bepaling, zonder meer. Daarbij weze herhaald dat wie een aanvraag indient zelf de bewijslast draagt.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS